

[Knud Nielsen.]

i forbindelse med forøgelsen af holdstørrelserne på seminarierne fra 20 til 25, hvilket igen må ses på baggrund af en anbefalet holdstørrelse på 15. Det drejer sig altså om en forhøjelse på 10 fra det ønskede og anbefalede. Hertil sagde ministeren på et møde i Grindsted ifølge et referat i dagbladet Politiken for den 26. november 1970, at det ikke var nogen pædagogisk ulykke, at der sparede nogle lærerløntimer på seminarierne, da det jo var voksne menneskers undervisning, det drejede sig om, og ministeren opfordrede seminarielærerne og de lærerstuderende til ud fra ønsket om at forbedre folkeskolen at spare nogle timer.

Jeg vil gerne spørge, om ministeren mon har dækning hos den pædagogiske sagskindskab for en sådan betragtning. Det ville vel også være interessant, hvis ministeren allerede nu ville forklare, hvad han anser for at være den maksimale holdstørrelse, når det drejer sig om undervisning af voksne mennesker; så ville vi jo vide, hvad ministeren stiller imod.

Den større holdstørrelse på seminarierne medfører selvfølgelig en klar forringelse af undervisningen, og det er lige så klart, at den forringede undervisningsstandard senere vil slå igennem i undervisningen i folkeskolen. Med i billedet hører også, at finansudvalget har nægtet at godkende oprettelse af fagråd på seminarieområdet til trods for ministerens anbefaling. Det sidste tyder dog på god vilje hos ministeren; man kan konstatere, at han åbenbart er kommet i dårligt selskab.

Jeg vil gerne tilsige ministeren mit partis fulde støtte til at undgå skadelige nedskæringer på uddannelsesområdet og vor vilje til at hjælpe regeringen til at holde det løfte herom, der er givet ved adskillige lejligheder.

Forslaget om afskaffelse af frilæsningen må ligeledes stemples som en absolut forringelse af seminarieundervisningen. Det er jo sådan, at frilæsning giver undervisningskompetence i folkeskolen i fag, der ikke findes blandt læreruddannelsens egentlige fag; det drejer sig f. eks. om fag som motorlære, edb, filmkundskab og dramatik. Jeg kan ikke forestille mig, at ministeren vil frakende disse fag pædagogisk værdi.

Mit parti går til udvalgsbehandlingen i

håb om, at det ville være muligt at afværge eller i hvert fald begrænse den her foreslåede lovændrings skadevirkninger.

Ellen Strange Petersen: Lovforslaget er et led i bestræbelserne på at bortluge mindre påkrævede udgifter. Det drejer sig her om at ophæve den nugældende pligt for seminarierne til at tilbyde de studerende de såkaldte frilæsnings timer i form af særlige kursus og studiekredse.

Man regner som nævnt med, at ændringen vil medføre en besparelse for staten på ca. 1,5 mill. kr. i det kommende finansår og derefter ca. 2 mill. kr. om året. Det er jo ikke de store summer, der er tale om i forhold til de samlede udgifter til læreruddannelsen, men det ene med det andet giver dog efterhånden et mærkbart resultat, og der sker næppe nogen skade ved at stryge ordet „frilæsning“ af læreruddannelsesloven.

For det første bliver der en overgangsbestemmelse, så de seminariestuderende, der modtager undervisning efter den gamle lov af 1954, kan fortsætte med denne specielle kursusform. For det andet har antallet af frilæsnings timer været dalende i indværende år i forhold til tidligere år. Endelig betyder ordningen — sådan har jeg i hvert fald opfattet det — at hvis der skulle være særlig betydningsfulde områder på et seminarium, som hidtil har været varetaget under frilæsningsordningen, er der andre muligheder for at bevare denne undervisning; man skal så blot søge den godkendt af undervisningsministeren. Jeg mener, at man med denne nyordning opnår, at særlig hobbybetonede fag, som må siges kun at have en svag tilknytning til lærergerningen, må henvises til den egentlige almene fritidsundervisning, medens fag, som måske nok er utraditionelle for et seminarium, men som betegner en god nydannelse inden for undervisningen, kan søges godkendt.

Mit parti mener, at dette er en fornuftig udvikling, og anbefaler lovforslaget.

Anna Sejerøe-Olsen: For år tilbage var speciallæsning, det, der senere er kommet til at hedde frilæsning, på seminariet ligesom et af de åndehuller, der var undt seminarieleverne under uddannelsen, og når man har taget frilæsningen med også i den sidste seminarielov, er det vel ud fra et ønske om